

никож помощъ и улѣгченіе на сродникъ,
въ печялих-тѣхъ своѣхъ старость; че сло-
рѣдъ станалыя бой, бѣше изгубилъ съ-
стояніе-то си (имота) и ся нахождаше
въ сиромашество. Сичко това направи
благодарнаго Андрѣа, да притече въ по-
мощъ на благодѣтеля си. Отиде прочее
истый самъ си и го доведе у своя домъ,
дѣто го приглѣдваше съ любовь, почить
и уваженіе, каквото да бѣше сжщій му
баща. И Елена ся обхождаше съ подобно
чядолюбіе камъ своѣх-тѣхъ духовна майкѣ.
Млого ихтѣ двама-та старци като ся
разговаряхъ думахъ: „ Богъ ни не даде
дѣтца; нѣ нека е прославлено негово-то
имя: Зачто, отъ каквото мыслимъ ные
че ны лишява, въздава ни го много-
кратно чрѣзъ друго срѣдство. Оныя что
усыновихме грыжятъ ся за насъ и пра-
вятъ ны благополучны: по-добъръ пріемъ
и удоволствіе не можяхъ ни причини
нито онія кой-то да бѣхъ отъ сжщъ
нашихъ крѣвь “ .

Андрѣй и Елена разносяхъ ведно и